Zastavení č. 6: Pohádka o lakomém dědouškovi

Ve své chaloupce bydlel lakomý dědoušek s babičkou. Byl tak lakomý, že mu bylo líto i toho, co snědli, a tak počítal, kolik by zbylo, kdyby nejedli. Rozhodl se, že dokáže, že to jde i bez jídla, a tak si dal jednoho dne od babičky zamknout do komory. Nařídil jí, aby ho z komory nepouštěla a nic mu k jídlu nepodala, i když bude tlouct, nebo prositi i třeba křičeti. Babička se podle toho i z počátku řídila.

První den nechtěl dědoušek nic, byl v komoře zcela potichu. Druhý den začal volat, aby ho pustila, když babička neposlechla, tak prosil, tloukl a babička zase nic. Třetí den byl dědoušek zase ticho, a to už babičce nedalo, měla strach, aby hladem neumřel. Když se stále nic neozývalo, to se šla babička opatrně podívat oknem, co dědoušek dělá, a viděla, že leží pod ohniskem.

Donesla si tedy žebřík a postavila ke střeše, vylezla až ke komínu a hodila krajíc chleba s tvarůžky komínem dovnitř, i když se jídlo od ohniska začernilo, dědoušek se do něho ihned dal. Protože dědoušek nevěděl, že to babička hází z jeho zásob, myslil, že to hází někdo z hůry, tak se podíval vzhůru a volal: „Kdo to hází, ať hází víc“, a tak babička hodila znovu, a nakonec dědouška pustila a on zahanben sliboval, že už nebude nikdy lakomým a závistivým.

Podle Františky Slavíčkové 82 leté z Bratrušína, rozené Jobové z Věchnova,

Zapsal Josef Pavelka roku 1958